

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1729. usque ad annum 1731

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1785

VD18 13322648

§. 9. Quadraginta Advocatorum libellus coram Rege discussus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67677)

Sæc. XVIII.
A. C. 1731.

§. IX.

*Quadraginta Advocatorum libellus
coram Rege discussus.*

Jam supra retulimus, quadraginta Parisiensis Parlamenti Advocatos in se suscepisse causam trium Ecclesiasticorum, qui post Regis declarationem pertinacius contra Constitutionem ad Parlamentum appellarunt, ac propterea ab Aurelianensi Episcopo Sacris interdicti fuere. Hanc causam Ludovicus XV. Franciæ Rex jam anni prioris die secunda Octobris ad suum evocavit Tribunal, ac interim præfatis tribus Sacerdotibus severissime inhibuit, ne ullam Ecclesiasticam aut Parochialem functionem exercerent, donec a suo Episcopo Divinorum usui fuissent restituti: Parlamento autem prohibuit Rex, ne in hujus causæ cognitionem sese ingereret: Hoc mandato Parlamentum suæ auctoritati plus æquo derogatum esse censebat, quapropter porrecto libello Regi supplicabat, ut editam nuper declarationem emendare vellet, & causas ad Parlamentum devolutas *non tam frequenter* ad sanctius suum Consilium evocaret. Insuper Parlamentum *orationem*, quam nuper Nemausensis Episcopus ad Regem, nomine

Gg 4

mine

Sæc. XVIII. mine Gallicani Cleri in comitiis co-
 A. C. 1731. gregati habuit, tanquam Regiæ aucto-
 ritati injuriam denunciabat: Attamen
 Rex dilaudato hujus Episcopi sermone
 hæc respondit: *Indiculum omnium cau-
 sarum, quas nupera abhinc nostra declara-
 tione in præsentis controversia ad nostrum
 tribunal evocavimus, exhibete, scitote no-
 tem, hanc ipsam declarationem meam
 adinstar inviolabilis legis, quam revocari
 haud decet. Cum autem Parliamentum
 nonnisi bis vel ter ad Regium tribunal
 causam esse evocatam sciret, aliud re-
 sponsum ad suum libellum haud petebat.
 Porro Rex quadraginta ab-
 vocatorum scriptum coram se dicitur
 jussit: Datur examini initium, & com-
 muni judicio declaratur, Auctores
 collimare, ut contra auctoritatem tan-
 sacram quam profanam populos ad le-
 sionem concitent, Ecclesiæ Regiæ
 ceu tyrannicum atris coloribus depin-
 gant, ac ipsius Monarchiæ fundamentis
 cuniculis oppugnent. Indignabantur
 alii, quod hi Advocati ad tantam
 venerint petulantiam, ut quamvis huius
 usque Quesnelianæ factionis homines
 auctoritatem Ecclesiasticam indignis
 mis probris contaminarint, nunquam
 tamen ipsas fundamentalis Regni legis
 concutere, ipsamque Regiam auctori-
 tatem calumniis adeo proterve impeterent*

ausi fuissent, imo potius e contrario Sæc. XVIII.
 sub specioso Status, regnique jura de A. C. 1731.
 fendendi prætextu velut per latus leges
 Ecclesiasticas evertere studuerint, nunc
 vero erecta fronte Regem in suo libello
 aggressi, statuerint, quod Parlamenta
 suam, quam in administranda justitia
 exerunt, auctoritatem a tota Natione
 receperint, *Regii throni sint Assistentes,*
& neminem se suisque decretis superiorem
habeant. Observabant alii, quod hi
 Legulei auctoritatem Parliamentorum
 quodammodo potestati ipsius Monar-
 chæ æquipararent, docerentque, quod
 Rex cum suis subditis non aliter, quam
 par cum pari agere valeat, & legem
 ab ipsismet, quibus eam dat, accipere
 teneatur: Parlamenta vero pro summo
 imperio agant, & sint perpetui ac Ge-
 nerales Franciæ Ordines, & supremus
 totius *Nationis Senatus &c.* His expo-
 sitis Rex supremi sui Consilii decreto
 Advocatorum Consultationem suppres-
 sit, eoquod Regiæ auctoritati injurio-
 sas, seditiosas & ad perturbandam tran-
 quillitatem publicam tendentes propo-
 sitiones contineret: Priusquam vero
 Rex promerita severitate in ipsos te-
 merarii hujus libelli Auctores animad-
 verteret, ex singulari clementia eis in-
 ducias dedit unius Mensis, intra quem
 illi, qui subscripti legebantur, aut suum

Sæc. XVIII. scriptum revocarent, aut se illius Auctores non fuisse comprobarent. Verum illi, ne ex suis unum alterumque qui hujus libri vel Auctores vel conscriberant, proderent, culpam in se omnia rejecerunt, spe freti, se tempore magis propitio hoc vitium egregio articulo redempturos. Enimvero huic negotio mox cuneum reperere; cum enim Auctores fuisse, nec inficiari possent, nec dicta revocare vellent, quin se Regiæ auctoritati injuriosa scripserunt, hinc Regi supplicabant, ut asserta explicandi facultatem haberent. Id quoque eorum datum est precipuum, hi vero in sua explicatione (an coarctata an sincera, dubium est) Monarchicam auctoritatem adeo extulerunt, ut in re plene Regi satisfactum esset; cum autem illas propositiones, quibus Episcoporum jurisdictionem penitus evadere debant, omnino intactas reliquissent, Episcopi, cum Regi datum esset, quod Regis est, vicissim quoque sibi restituta petierunt, quæ ipsis ab hisce Causis iniustissime ablata fuere. Unanimiter igitur suffragio decrevere, omnes nervos esse intendendos, ut in eorum Episcopatus depositum, & sacra eorum jura, quæ ipsis Advocati eripere moliti essent, redderentur. Igitur Episcopi hac super re serio inter se confabulabantur.

Sæc. XVIII.
A. C. 1731.

tabant, eorumque potissimi eo abibant, supplicandum esse Regi, ut a secretiori ejus Senatu promulgaretur declaratio, in qua Episcopalis potestas a solo Deo data firmiter stabiliretur. Placuit hoc consilium Cardinali Bissio; Præsulum tamen nonnulli opponebant, timendum esse, ne Parlamentum, si hanc ipsam Regis declarationem ad acta referre recusaret, novam litem interponat. Pensata maturius hac difficultate Bissyus Cardinalis censuit, celebranda esse Præsulum Parisiensium comitia, in quibus Pastoralis instructio contra Advocatorum dictæria, communi opera conficeretur, eaque ad omnes Regni Episcopos transmitteretur, ab eis approbanda. Aliorum vero sententia erat, rogandum esse Regem, ut Conscientiæ Tribunali injungeret, quatenus illud circa jurisdictionem Episcopis ex jure Divino competentem, & circa errores ab Advocatis evulgatos judicium ferret: At Præsulum potissimi in id concurrebant, ut quivis epistolam Pastoralem ederet, atque Advocatorum errores censuris perstringeret. Ceteris prior erat Embrodunensis Archiepiscopus, qui adversus Montepessulani Episcopi literas Instructionem Pastoralem, & contra Advocatorum librum censuras unacum alia Instructione circa jurisdictionem

Episco-

Sæc. XVIII. Episcopalem, publici juris fecit. U
 A. C. 1731. rumque tamen unacum Episcopi Aptre
 sis, optimi Seniculi, epistola a Parla
 mento tanquam scriptum *temerarium*
sediciosum & ad turbendam Ecclesiam
Regni pacem collimans die vigesima nona
 Januarii fuit suppressum. Paucis post
 diebus Regii Quæsitores epistolam Epi
 scopi Laudanensis denuntiarunt, po
 recto libello, in quo Ecclesiasticam quæ
 dem potestatem esse supremam & a
 Deo dependentem agnovere, non
 tamen *jurisdictionis*, non illi, sed
 potestati laicæ competere statuerunt.
 Verum contra hunc libellum Episcopus
 epistolam typis impressam vulgavit, in
 qua omnibus suis subditis indicta an
 thematis pœna sibi soli reservata im
 buit, ne doctrinam suæ epistolæ con
 trariam tuerentur. Die autem decima
 Januarii Archiepiscopus Parisiensis
 contra Advocatorum librum Instructio
 nem edidit Pastoralem, rationum pos
 dere, sermonis gravitate, & soliditate
 doctrinæ longe celeberrimam, & tam
 Præsule dignam. In ea utriusque po
 testatis discrimen, illius functiones in
 ter se distinctas, & duarum clavium
 originem & usum, miro ordine, elo
 quentia, nitore, & accurata methodo
 explicavit, ac demum Advocatorum
 scripta censuris notavit, eoquod circa
 Eccle

Sæc. XVIII.
A.C. 1731.

Ecclesiasticam potestatem, primorum
 Pastorum potestatem legislativam, eo-
 rum jurisdictionem, vim & jus ferendi
 pœnas Ecclesiasticas, & circa originem
 & exercitium potestatis clavium plura
 in eis continerentur principia respective
 falsa, perniciosa, potestatis ac juris-
 dictionis Ecclesiasticæ everliva, erro-
 nea, hæretica, aut hæresi faventia. Po-
 strema hac censura Advocati in rabiem
 acti ad Parlamentum appellarunt: ubi
 haud immerito observandum, quod
 illud hucusque nunquam de Archiepi-
 scopi vel Episcopi, Pastoris sui *doctri-
 nale* *judicium* suam sententiam interpo-
 nere præsumpserit, nunc vero, cum
 de propositionibus *hæreticis* ageretur,
 in materia fidei jurisdictionem (scilicet
 ovis in Pastorem) sibi arrogarit: Ad-
 versus tam manifestam usurpationem
 Apostolico prorsus Zelo exarsere omnes
 Regni Præsules, ac communi studio
 injuriosos hosce ausus divulgatis ubi-
 que epistolis Pastoralibus reprimere sta-
 tuerunt. Hoc comperto Rex, cum
 graviores adhuc inter Sacerdotium &
 Parlamenta motus pertimesceret, re-
 medium opponere decrevit, & quidem
 die decima Martii sanctioris sui Sena-
 tus decretum promulgari jussit, in quo
 quidem auctoritatem Ecclesiæ a solo
 Deo datam, firmam intactamque ser-
 vari

Sæc. XVIII. vari præcepit, hac tamen super re
 A. C. 1731. nerale imposuit silentium, donec hæc
 controversia aliis mediis penitus fuerit
 extincta: Enimvero hæc silentii læta
 Episcopis permolesta accidit, animi
 tamen erexere, memores, quod
 hac lege illos eximeret jus Divinum,
 ac ipsemet Rex in nupera declaratione
 sua anni prioris die vigesima quarta
 Martii disertis verbis statuerit, non
 quam suæ mentis fuisse, Episcopos in
 hac lege comprehendere. Igitur in
 decreto Rex severe inhibuit, ne quis
 quam in dubium vocare præsumat po-
 testatem, quam Ecclesia a solo Deo ac-
 cepisset, Doctrinæ quæstiones circa
 dem & mores decidendi, pro fidelium
 directione Canones disciplinæ sancien-
 di, Ministros suos constituendi, & re-
 movendi, ac fideles ad obedientiam vel
 per sententias vel per primorum Patri-
 arum censuras compellendi. Voluit
 quoque Rex, ut in omnibus Regni
 Provinciis Ecclesia omnibus, quæ
 Reges ejus Prædecessores eidem conce-
 sere, juribus ac privilegiis quiete fru-
 tur tam circa externum Tribunalium
 publici apparatus, illius Ordinem
 stylum consuetum, quam circa coarctationem
 ejuſmodi sententiarum executionem,
 & effectum intra externum Societatis

Sæc. XVIII.
A. C. 1731.

ordinem resultantes: Denique Ecclesiæ
asseruit potestatem adhibendi poenarum
temporalium terrorem, si poenarum
spiritualium metus refractarios
cohibendo impar foret.

§. X.

Epistola Ludovici XV. Franciæ Regis ad omnes Regni Episcopos.

Hoc Regis decretum mox cunctis Regni Episcopis communicabatur, non sine maximo illorum applausu exceptum: Gaudebant enim summopere, quod Rex suorum Prædecessorum exemplum imitatus, edixerit, Laicis Curiis nullam cognitionem aut jurisdictionem in res & Personas Ecclesiasticas competere; habebant enim Episcopi in recenti memoria Francisci I. edictum, quo Anno 1539. Art. 4. disertis verbis sancivit, ut Parlamenta jurisdictionem suam exerceant, *sed sine præjudicio ullo jurisdictionis Ecclesiasticæ in MATERIA SACRAMENTORUM, & in aliis objectis mere spiritualibus.* Alio decreto Carolus IX. Art. 15. Anno 1560. idem statuit, & Henricus IV. Anno 1600. Art. XII. Voluit, ut *causæ pertinentes ad matrimonium pertineant ad cognitionem & jurisdictionem Ecclesiasticam:* Recordabantur quoque Episcopi illius edicti, quod